Dil Mağarası

ASUMAN SUSAM

ASUMAN SUSAM

İzmir doğumlu. EÜ Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli kurumlarda edebiyat öğretmenliği yaptı. İlk şiiri 1989 yılında *Milliyet Sanat* dergisinde ve o yılın Genç Şairler Antolojisinde yayımlandı. O günden beri şiirleri ve edebiyata dair eleştirel denemeleri çeşitli dergilerde yer almakta. Halen Ege Ünv. İletişim Fakültesi Radyo TV. Sinema Anabilim dalında yüksek lisans yapmakta ve toplumsal bellek ve belgesel sinema üzerine çalışmaktadır.

Yapıtları: *Bir Unutuş Olsun* (Piya Kitaplığı) 1995, *İhtimal Ki Aşk* (Piya Kitaplığı) 2001, *99 Beyit: Divan Şiirinden Seçmeler ve Çözümlemeleri* (Can yayınları) 2008 (Melike Koçak, Makbule Aras'la birlikte), *Susunca Sen* (Digraf Yay.) 2008, *Yangın Yıllarından Nidâ'ya Ahmet Telli Şiiri* (Everest Yay.) 2010, *Dahiler ve Aşkları* (Ortak Kitap-2008-İkarus) *Kafka; Tarihi Liderler ve Aşkları* (Ortak Kitap-2009-İkarus) *Mao biyografileri, Fahriye Abla'dan Çanakkaleli Melahat'a Modern Türk Şiirinde Kadın İmgesi* (Ortak Kitap-2012-Everest) İlhan Berk denemesi yayımlandı.

DİL MAĞARASI

Asuman Susam

§

Yayın No 1042
Şiir 90

Dil Mağarası
Asuman Susam

Kapak tasarım: Utku Lomlu
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

© 2012, Asuman Susam
© 2011; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Ocak 2012

ISBN: 978 - 975 - 289 - 981 - 0
Sertifika No: 10905

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Tel: (0212) 674 97 23
Faks: (0212) 674 97 29

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Sana korkunç bir sır vereceğim:
Dil cezadır. Her şey oraya girmek ve
*günahları ölçüsünde orada çürümek zorundadır.**

* Giorgio Agamben, *Nesir Fikri*, Çev: F. Genç, Metis: İstanbul, 2009.

İÇİNDEKİLER

DİL

Anne Dili *3*

Dil Ağrısı *6*

Dil Mağarası *9*

Dilaltı *11*

Dilbağı *13*

Dil Canbazı *15*

Dildeniz *18*

Dilin Ölümü *20*

Dil Kapanı *22*

Dil Karası *24*

Dil Meleği *26*

Dil Tutulması *29*

Dilin Mâsûmiyeti *31*

Dilin Boşluğu *33*

Dili Çalınmışlar *36*

Dilsiz Harita *39*

SIR KAPISI

Hiç *43*

Sır Kapısı *45*

Köpük *47*

Tatar Çölü *49*

Kıyıya Vuran *50*

Alkış'ım *52*
Yaza Veda *54*

BAHÇEMASAL

Bahçemasal *59*
Bahçenin Düşü *60*
Gizli Bahçe *61*
Tanrı Bahçesi *63*
Yokluk Bahçesi *64*
Arkabahçe *65*
Geniş Bahçe *66*
Bahçenin Vedası *67*

DİL

Ölümün tahtında oturuyorsun. Yılan ağzın, soğuk nefesinle
sürüklediğin cehenneminin kapısındayız. Eşiğindeyiz
hepimiz. Eşik bekçilerin: bilim, sanat, din...
Cehenneminin ötesini görmek istiyorum ben.

Adlandırılmayan yoktur ve ad koyunca ölüyor her şey.
(O yüzden) sözcüklerle anlatılmayan şeyler var hâlâ.
Çelişkisiyle hem aşkın hem içkin olan. O yüzden dille
işlenen çok cinayet var. Eş zamanlı katiller ve maktûlleriz
hayatlarımıza. Değilsek azmettirici...

Doğaya kulak verin, o sözsüz konuşmalara. Salyangoz
izlerine, sinek vızıltılarına, derinden uğuldayan
ormana, güneşe karşı gerinen su kristallerine;
daha birçok şeye yeniden...

Dil hapishanen neden bu kadar kalabalık?...

Anne Dili

Ceylan Önkol için

Anne dilinde beyazı arıyorum
Cehennemin tarihinden de eski
Kör bir kuyu bu, içine düştüğüm bahçe
Seni çağırıyor sararan otları, iskelet ağaçları
Ölmüş çocukluğunla gel,
Olmamış yetişkinliğin hayaletleriyle
Ne oynarsak hepsi annemizin dilinden
En güzel hakîkatimiz.

Yol uzun, saçlarını nehre bağışla
Yıkılısın barajları içimizin.

(Sen, affet bizi)

Şifacı kadınlar
Çıksalar ya susku mağaralarından,
Serpseler dualarını dudaklarımızın kerbelasına
Ah, ki kırıldı incecik incir dalı!
Yeryüzüne damlayan o sütü tadamadan

Anne dilindeki o beyazı bulmak için
Gece dağlar gezen ceylan postunda bir şaman
Her daim öteki
Ol'malıyım.

Yol uzun, sesini bağışla rüzgâra
Kırılsın dilimizin çemberi.

(Biz, hiç unutmayalım)

Anne dilindeki beyaz
Sen söyle o ilk şarkımızı,
Ekmek ve toprak
Kanla ıslanmadan önce
Kadınlar eteklerinde ne taşırdı.

Ey beyaz
Dilimizin korkusunu erit,
Uysal bir yağmur olup
Evlerin kalbine birik.

Ya da en iyisi
Sen, kızılca kıyamet kop!
Yıkıldı çoktan Babil Kulesi.

Dil Ağrısı

Öksürük sesi kesiyor
Akışını zamanın arada bir
Kalbi sancıdıkça
Yüzünden gölgesi geçiyor
Ummuyor,
Ertelenmezliğini biliyor ölümün.

Sarı çiğdem sağanağı
Kederini dağıtsın istiyor.
Vanilya, sıcak süt,
Unutulmuş metanet...
Son arzusunu sürüyor ekmeğine.

Dilbaz masalcı kadın diyor
Düşünde koyulgan sesiyle:
Çözül, ölmezden önce
Sil, yanlış renklerini bu resmin
Dilinle.

Az zamanda çok işlerin imkânsızı
Yün çoraplar ör
Gideceğin yer için kendine.
Erit bedenini
Nereye gidersen orası ol, diye.

Eksik zamanların helecanı
Billurdan bir saray olsaydı
Bu kanayarak büyüyen
Söz tutmazdı içinde
Geniş bir sus olurdu.

Su akar olurdu,
Göbek deliğinden fıskiye
Pınar başında dil unutulurdu.
Bir damlaya sığardı
Hâfızası dünyanın.
Öksürük sesi kesmezdi
Bileklerini zamanın.

Dil Mağarası

Dil mağarasına çekildi yeniden
Hâfızanın unutkanlığı bağışlanabilir mi?
Unutulan, adalet diler tanrısından
Kabardıkça dizginlenemeyen nisyan
Sesini verme, toprağa düşsün harfler
O, isimsiz ve hatırlanmayan gölgesiz.

Dil verse, dile gelse duyulur ta içinden
Kalbindeki kirişlerin umutsuz iniltisi
Görülmeyenin yazgısı tanrısal yalnızlık
Sessizlik yutuyor tüm sözcükleri.

Koptuğun yerde kök salamazsın yeniden
Bir hayat için kaç eşikten geçilir,
Unutmak unutulmaktan yeğ midir?
Tenin hâfızası güçlüyse tininden
Örtme görünsün bedenin.

Çıkar dilini mağarasından
İsim ver önce kendine sonra şey'lere
Göreceksin dünya da bilecek seni.

Dilaltı

Sözcüklerin görünmüyor duvarları
Ev soğuk ve boş
Çatlağından ne damlıyor
Ürpertiyor sesi
Gizli yerlerindeki kemirgenleri.

Eksik dokunuyorsun
Duvar tutuyor kendini
Vermiyor sözünü taş
İçinde biriktiriyor
Geçmiş ve geleceği.

Evin kalbi kanıyor
Senin yüzün açık yara
O kalbi arıyorsun
Kan denizine dönüyor avlu.

Bu heyecan fazla mı diyorsun?
Ürperten bu yeşil karanlık
At ağzına bir dilaltı
Kalbin hilesi eriyor.

Hep seninle artık o
Bedenin derin sularında
Anlamlar çoğaltıyor kendine
Hiçbir şey kendiliğinden olmuyor.

Dilbağı

Annenin su salıncağında sallansan uyusan
Dilini beklese yanı başında merhametli bir el
Dile düşen gözden de düşer elbet
Vicdan, bu yolculukta eksik olan.

Hâfızan, o hiç ölmeyecek dilli defter...
İşkencecinle aynı dili konuşma diye
Yuttu tüm seslerini yeryüzünün
Bir düşü ateşlemek için
Uzundur bekliyor ağzı.

Bedeni ruhundan sıyırıp
Çöpe fırlatan çakal: ölüm
Ne kadar akıl ve ne kadar matematik
İçodalara saklanan sırlar ve günahlar...

Sen, sözcüklerden bir baş dönmesi
Ağız dolusu harf kusuyorsun,
Boşuna bu sözcük terapisi
Kimse dilbend olmuyor
Seninle büyüyen bu oyuğa.

Ağır ağrılar taşlaşırken omuzlarında
Ölüm bir çakal,
Geldiğinde
Bizi bizden sorar.

Dil Canbazı

Uzun bir kıpırtısızlık bırakıyorum yüzüne
Zaman oluyorum, uzayan gölgen
Saçıldıkça dilimden dökülenler,
Alnımda biriken ter gibi sözcükler
Siliyorum bütün izlerimi.

Konuşmasak diyorsun
Seyretsek *sudaki aksimizi*
Düşümüzü diyorsun,
Bozmasa sesler.

Uzun bir sessizlik bırakıyorum gözlerine
Kaz ayaklarının derin vadisine
Zaman oluyorum, akan gövden
Rahatımızı kaçırmasın şimdi sözcükler.

Dilimi yutuyorum,
Kendimi unutuyorum
Midemde heyecanlı bir kalkışma
İp üstünde yalpalamanı seviyorum
Kalbim.

Uzun bir ansızlık bırakıyorum sağ gamzene
Tuz kokulu zeytinlerin derin nefesini
Dilimden başlıyorum soyunmaya
Zamanın oluyorum,
İncirin çekirdeği
Narın dağılmamış içi...
Sana en çok ben yakışıyorum böyle.

Duran, genişleyen
Kendi boşluğunu kendiyle dolduran
Hayat mı durup durup karşımıza çıkan?
İşte ben onu da böyle
Senden alıp sana getiriyorum.

Dilimi döküyorum yok zamanlara
Aklımı dilimle yarıştırıyorum
Yatıştırıyorum.
Bir tutuyor, bir bırakıyor hangisi?

Dil canbazını yedeğinde tutuyor.

Dildeniz

Yüzümde kal, evimin sessizliğinde
Dile dönüşmesin suskunluk
Bozulur o zaman mâsûmiyet
Büyür aramızda o apse.

Doğa gizlenmeyi severmiş, ondan
Yeryüzünün hâfızasını yutmuş
Bakışsız karanlık su.

Ondan çöl kendini ezberliyor
Yosun tutmuş bir tenha
Yoksul, derin uykusu.

Dilin sıfır noktasında sus oldum ben.

Kıskançlık, hep anımsanmak arzusu
Anısızlık dilsizlikse
Ben hep araf olayım
Unutuşun unutulduğu o yer(de)
Güneş nasıl batarsa öyle
Hiç batayım dildenizine.

Acım diyorum işte
Erir belki böyle böyle.

Dilin Ölümü

Dil ölürse ne koyarız yerine
Su gibi içmek istediklerimizi önce
Yaklaşmayı ve uzaklaşmayı
Alkışın kargışın;övgünün sövgünün yerine.

Ölürse dil bizden önce
Eski kentler gibi utangaç bir içtenlikle
Başka bir şey olma fırsatı elinde
Yaşayan bir 'nesne fikri' koyarız yerine.

Ölmesin derken ölürse dil elimizde
Birbirimizin katili
Kollarız arkamızı uçurum önlerinde
Utanmazsak ağlarız da
Birbirimizin yüzüne.

Karanlıkta göz yanılması
Doluydu yeryüzü
Gece ağacının böcekleri söndü
Sabah dil öldü
Boşaldı pörsümüş yüzü.

Dil Kapanı

Dile yakalandık bir kere.
Nietzsche

Zihnimin boş arsasında
Tepiniyor inler cinler
Harf harf görünürler
Işığım kaybolsun için.

Gönlüm bulanık
Aklım geveze
Kuru laf, boş lakırdı
Takur tukur çiğnendi söz
Ağzımın susayan ininde.

Dildir bu görünen arasat
Yürümeli karanlığın karnına
Sır sözler kalbin kuyusunda
Bu dilsiz konuşur bakarsın.

Tarihle barışmak için çok kan döküldü
İki ayaklı olmak, beli doğrultmak
Hep üşümek, üşümek...
Çok üşümek; payımıza düştü.

Ölümden önce dile tutsak.

Dil Karası

Yeryüzünün bütün yeraltı işçilerine

Taş bu, deme ne bilir
Saydamdır kalbi
Görür insanın bilmediğini
İçinde saklar, içine büyür
Yerinde ağırdır bunun için.

Katmanlı tortul
Karbon zengini kayaç
Eski bataklık güzeli
Deltalar, göller, nehirlerle lagünler
Kusar milyon yılda biriktirdiğini
Dil karası, zihin yarası
İzdir, kalır hepsi yerin yüzünde.

Eğreltiler, atkuyrukları, kibritotları
Ne kadar masumdular
Geri çekilirken zamandan
Bir obua sesiydi mavi
Kendi yalnızlığıyla avunan.

Dil yoktu daha ve
Sessizlikle yıkardı
Güneş yüzünü
Yani dünyanın iyi günleri.

Karanlık taş,
Bize anlat
Kim bu, dilin sahipleri?

Dil Meleği

Duyduğum senin şarkındır
Irmak boylarınca
Çocukluğum kucağında
Ölüm,
Meleksin sen
Peykenden dökülür sözcükler.

Sen varsın, diye dil harap
Eşiğinde ceza bekçileri
Sözün söze değişi hep alaz
Yağmur olalım, diyorum susarak.

Tükürüğümle yoğurduğum
Sırdan heykeller
Kendi içine kapanan.
Suçunu ölçemem,
Kefaretini ödeyemem.

İsmimi çağırır kaderim
İçinde sonsuz genişlik saklı
Gezegenler, yıldızlar;
Meteor fırtınaları...

Beni sev, diyen fısıltı
İsmimle başladım anlamaya seni
Alnımdaki okunaksız yazı.

Derin kırışıklıklar,
Arasına gizlenmiş suretler
Harf harf söktüğüm sureler
Berrak değil ki bu rüya
Billurdan değil bozbulanığım
Dilimle noksanım.

Duyduğum senin şarkın
İçtiğim senin şarabın
Hiç susmayan tarla kuşum
Bozkıra düşen yaz-ı-m
Ölmeyi bana sen öğret
Sonra öleyim bırak.

Dil Tutulması

Sanki yüzümde yara izi
Aşk gibi
Anısını bırakıyor göğe
Akıp gidiyor sonra.

Deniz, diyorum
Sen usul anlat kendini
Gitmesin kıyıdaki sandal
Bitmesin masal.

Estikçe rüzgâr
Harflerini üstümüze
Döktükçe çınar
Unuttuk sesimizi
Dilimiz lal.

Biriktirdiğimiz anlar
Tırmanıyor tepeyi
Umutsuzca seviyorum seni
Taze yaprak kokusu
Bunu yalnızca sen bil.

Anlatmadıklarımız, daha çok, var.

Dilin Mâsûmiyeti

Kum içine çekiyor beni
Deniz diliyle itiyor
Ada olayım istiyorum
Susmayı öğrenmelisin diyor.

Sessizlik nasıl deneyimlenir
İsmiyle çağrılır olan şeyler
Olağan şeylere dönüşürler
Utangaç bir rehavet alır onları.

Söylenemezlerin tortusu
Hapsolmuş bir gürültü mataramda
Serinlik istiyor okunaksız alnım
Noksanlığımı susku tamamlasın.

Ben vazgeçersem dil de geçer,
Paramparça olur
Yazgımı yaralarımla çözeriz
Kadim bilgi
Gülün kendisi değil fikri.

Kaderini sev, diyor bana
Kim çocukluğuma döndürebilir beni?
Yalnız, dilin mâsûmiyeti.

Dilin Boşluğu

Sesinde ruhunu taşıdığın yalan
Bedenin onu çoktan terk etmiş
Donmuş kelimeler, hava kırılgan
Griydi gök ve ışıksız
Bu bir anlam yitimi.

Çalıntı olmayan tek sözcük yok
Hepsi o, ilk başkasından.
Söz Havva'ydı; beden ötekine düştü
Taşınmazlarıdır hayatın
Toprak,tuz ve kan.

Kabul edelim yüzünüz gizliyor
Aşkın ve korkunun şiddetini
Bir çiçek bahçesini andırıyor
Koyun koyuna uyuyan iki gelinciği.

Kar yağıyor yalnız yüzünüze
Ne güzel suyun katı hali
Yabancı dilde bir rüya gibisiniz
Anlam ormanından çıkıyorsunuz boşluğa.

Korkunç, soğuk, uzak
Olduğundan daha yalan
Dilin boşluğu.

Boşluk neyle dolar bilelim
Söz başkasıysa
Beden ağırlıksa ve
Anlam ağrıysa
Bu boşluk dolar mı bilelim.

Dili Çalınmışlar

Dünya gibiyiz
Çatlayacak bir gün
Dışımızdaki kabuk.

Kaçımız hazır
Dokunmaya?
Bu tuhaf, yaban
Yumuşakçaya

Dili çalınmışlar,
Hesap soracak
Tarlanın mayınlarını
Sökecek rüzgâr.

Her sözcük annedir
Diline sürgün olana
Zihnin mağaraları
Korumuş kadim yadigârları.

Mükemmel unutuş,
Hâfıza denizinde yüzüyor
Kapılar açılmaktan yorgun
Aynadan endişe ırmakları akıyor.

Kimin yazgısıyım,
Bu kaçıncı ölümüm?
Hâtıralardan bu ırmağa
Tarih diyorlar
Yalan!

Ah, o viktoryen divanda
Bakışlarıyla beni tahrik eden zaman
Seninim işte sonsuza kadar!

Biz ölürken
Öldürürüz
Birçok şeyi.

Dil, unutmaz.

Dilsiz Harita

Sınırlar haritada göründüğü gibi değil
Ölüler, hepsi bizim çocuklar
Tarihin ahşabında demlenen şarap
Acı, kekremsi bir kuşku bırakıyor damaklara.

Katı kesinlik: kentler, dağlar, ovalar...
Denizler, okyanuslar, ırmaklar değil;
Onlar akışkan.
Şairin kederi –Sisiphus'tan çok Kasandra-
Kadere teslim olmuş bilinci.

Bütün geveze kuşların dili kesilsin mi
Dil hangi gerçeğin mutlak değeri?

Yüzün labirentinde kaybolan gençlik
Ölüm yaklaştıkça çıkış beliriyor
Kızgın çölde gözleri kör eden hakikât
Kim yalan söylediyse
Ona döndün sen yüzünü.

Dünyayı aradığını fark etmeyen dilsiz harita
Eksik, eprik, kendi sözüne yenik.

Yersiz bir açıklama gibi duran
Tarif olunmaz bu eğretilik...
Susan kapılar yanıt olmak istiyor.

İmgeler mi paramparça, dil mi?

SIR KAPISI

Hiç

Hiç kadar yalnız ve yekpare
yalın yapıldak bir yürüyüş
ölümcül gerçeğin peşinde.

Dalgın deniz hülyaya dalmış
bütün azaları hayrette
yolculuk sonu eve varış.

Sıkıntının kuyusuna bağlı
kararan içinden uzuyor ip
susuyor suyu sakınımlı.

Oysa diyor; ama oysa yok
göz aldanması, akıl seyirmesi
hayat işte, bu kalbe batan ok.

Hiç gibi tanımsız sınırsız
ev hayretiyle genişliyor
sıkıntının ipi kıpırtısız.

Sır Kapısı

Kaç kat perdenin ardından bakar göz
Sisler ormanında hu çeken, kimsin?
Aynasıdır göklerin
Kendi yudumunda boğulan,
Kimsin?

O kapıdan geçtik hemhal olduk
Yola durduk yürek üstü köz
Kopkoyulduk hu!
İklimimiz şaştı gayb olduk
Ensemdeki nefes: Kimsin?

Karında durdukça can yakar söz
Soyunduk; güneşi gördük
Sisi kayboldu tepelerin
İçimde kanat çırpan
Kimsin?

O darmadağınık saçaklı bulut
Derinimdeki töz
Sayıklaması dindi tenhanın
Bildim kimsin.

Kumru sevinci bir serin avlu
Avlu yalnızı bir incir ağacı
Gibi bekledim
Su biriktim
Geldim
Hu!!

Kapı sensin bana
Sır benim.

Köpük

Beyaz kale'm, sonsuz uykum
kaygan pırıltılı sedef
aşkın kumsalına bırak beni
uyuyayım köpüklene köpüklene

Unutayım kan ne toprak
ölüm ne kaybolmuş cennet
boşlukta sallanan beşik
yoruldu elim taş atmaktan

Sarılgan yeşil, gövdeme tırman
suyu arayalım birlikte
devrik kralım, aklım
devril yine yenilgiler üstüne

Açılmıyor artık kalbi bahçenin
uzak iklimlerin rüyasına
yordamsız kaldık ıpıssız
çürüyor üzgün ruhu belleğin

Köpüklene köpüklene
aşkın kumsalında uyusak
büyümek için, yeniden
köpükten insan doğsak.

Tatar Çölü

Bu tatar çölü, bu gelgitsiz zaman...
Çölün kum tanesiyim, üfle beni rüzgâr
Hayattan sahici düşler kaybolan
İflah olmaz beni giydir, nefesinle sar.

Dalgınlığı bağışlanmalı masalını unutmuş gölün
Gövdesini terk etmiş bir kabuğa dönerken dünya
Durmadan yaraya bakıyor, çölün vahası yüzün
İyileşebilir belki o da refakatçisi aşk olursa.

Telaşını saklı tutan uzun yol atlısı
Günlerin kementi asılı boynuna
Gitmek bir hayal, tutmalı ölü-gün yasları
Gelen geçenden haber sormalı, nasıl dünya?

Uçup giden bahar kokusu ömrün
En kısa şiiri, dünyanın aldığı nefes.

Kıyıya Vuran

Sana yağmurlar gönderiyorum gittiğin yerden
Sözcüklerin serin ikliminden fısıltılar
Yorgun bir dut ağacının sakladığı sorular
Barış düşleri..yanılıp düştüğümüzde hep birden

Sana hırpalanmamış uykular biriktiriyorum geceden
Koynumun sıcaklığında kuluçkadalar
Gerçekten düşe yüzünü içmiş aynalar
Ah! Kıyıya vuran sensin o fırtınalı denizden

Rüyaların yok; uyumuyorsun çünkü
Bitirecek uykunu zamanın kemirgenleri
Çöp denizine vuran o ışık da olmasa

Akşamın ani baskını bir yurtsama sancısı
Yeniden insan olmak için
Tut elimden diyor dağlaşan acısı.

Alkış'ım

Eğin'im Alkış'a

Sudan çıkmış balıklardık
Oğlumla ikimiz
Önce yabancı
Giderek balağacı...

Dokunduk provasız teyelsiz
Üzerimize tam oturdu
İpek bir giysi oldu bu aşk.

Yeşil çimen ülkesinin prensi
Ben kalbine günebakan
Uğultulu tepeler gezdim çok
Dipler, karanlıklar
O benim tahterevallim.

İstediğin boşluğa
Bırakabilirim kendimi hayat
Artık kanatlarım var.

daha, çok değil,
Sonsuz yakışıyor yüzüne
Ezelden ebede
Yokülkeler, ötegeçeler yapıyor
Dünyayı sarmalıyor bu göbekbağı.

Şiir yazar gibi
Elma yiyorsun, diyor
Elmamın çekirdeği;
Dünyaya bıraktığım Alkış'ım
O büyüdükçe
Aklım da büyüyor.

Yaza Veda

Yaz vedasını bitirdi çoktan
ondan bir avuntu...
güneş kırıntılarını topluyor zaman

Şimdi aşk...içimizde uyanan
kana doymuş, yarasını yalıyor
uysal arslan

Gitme isteğini öldürmüş bir deniz
salınıyor bir ileri bir geri
üzgün bu sandal

Dalgalar arındırabilir mi tozlu eviçlerini
koruyabilir mi dipdalgalarından
dalgın korugan

Nereye gitse
bir melek göğü taşır yanında
kanatlarını açmış bir mavi

Yazdan kalanın
kordur yarısı
bir yarısı taşlaşmış volkan.

BAHÇEMASAL

Yazı'ya düşen harf
sesin sureti
an'lar birikiyor deftere

Bahçemasal

Avluda su serinliği
Gölgeler uzuyor yarına
Yüzünün taşlı yolu
Düşüyor hep benden uzağa

Bahçenin masalı
Sırrını vermez zamana
Zamansızlığa düşer
Anlar, önce ne ve sonra...

Kalp ki açık şehir
Dağdır, içine büyür
Dinleyen bulsun masalı
Çatlayıp dağılıyor nar.

Gece ırmaklara akıyor
Güne doğmak hevesi
Unutulmuş çocuk
O bahçe düşü büyüttü seni.

Bahçenin Düşü

Cehennemdi geçtiğim yollar
söner sandım yangınlarım
seversem bulutuna girmiş ayı.

Ondan durmuyor,
koşuyor içimin atlıları
Aşk, diyorum
doğarken alıp ölürken verdiğim soluk.

Anakucağı bir bahçe düşü
çocukluğum, kucağımda avuttuğum
yağmurlu bir günde bulunmayı umuyor.
Masalını su peri anlarsın istiyor.

Gizli Bahçe

I

Sis basınca ruhumuzu
göz gözü görmezdi
zamandan yaşlı o kadın
örülü saçları bahçenin patikası
salyangozların ağır dansını izlerdi.
Sol yanı uçurumgövde,
ruh şarkı söyledikçe bulur dengesini.

Canı neresinde saklar bahçe?

II

Ruh kuşu uçtukça
bir anlam ediniyor dünya
dengesini kaybetmiş düşerken
gitmek için henüz erken diyor.

Fırtına yarıp geçiyor
uçmaktan yorulmuş gövdeyi
uzanıyor serinine öylece
bahçenin gizine eriyor.

Sonra... gece geliyor
sorularını boğdukça
derin kuyu,
çiçekler taçlandırıyor
sırra eren ruhu.

Bahçe canını nereye gizler
artık biliyor
Susmalar tarihine yükseliyor
bahçenin kuşu.

Tanrı Bahçesi

...zaman...tanrı bahçesi
tenhaya çekilen ruhları sessizlik besler
serpilip gelişir orda gölgeler.

zaman...tanrı bahçesi
boşluğa doğru genişledikçe kalp
her şey olur hiç.

zaman, tanrı bahçesi
seni ilk görüşüm son görüşümdü
ölünce bildim.

Yokluk Bahçesi

Yürüyüşünden dökülen zaman-
artıklarını topluyor akşam
Atının terkisinde kayıp anlar
yolcu rüzgâra anlatıyor hikayesini.

Ölüm fısıltılı orman, yokluğun bahçesi
orda ne yok ki-zamansızlığın kederi-
içe biriken derin kıpırtı
hayatın suya vuruyor nefesi.

Arkabahçe

Tavan arasının örümcek ağları değilse ne?
Yarayı hatırlatan bıraktığı iz.
Eski bir ağrı, yağmurun yalnızlığı
o kadar tenhayım
çocukluğumdan başka yok bekleyenim.

Bir arkabahçe yangını değilse ne?
is kokan kayboluş,
gölgesinden uzayan yol...

Unutuş!..

Geniş Bahçe

Kusursuz dünyanın kusuruyum ben
kaybolmuş bir çöl çiçeği; dilsiz bir kör
kaybettiği dilini arıyor her gelen
uzun soluklar için geniş bahçeler
zamanın beşiğini sallıyor bir el.

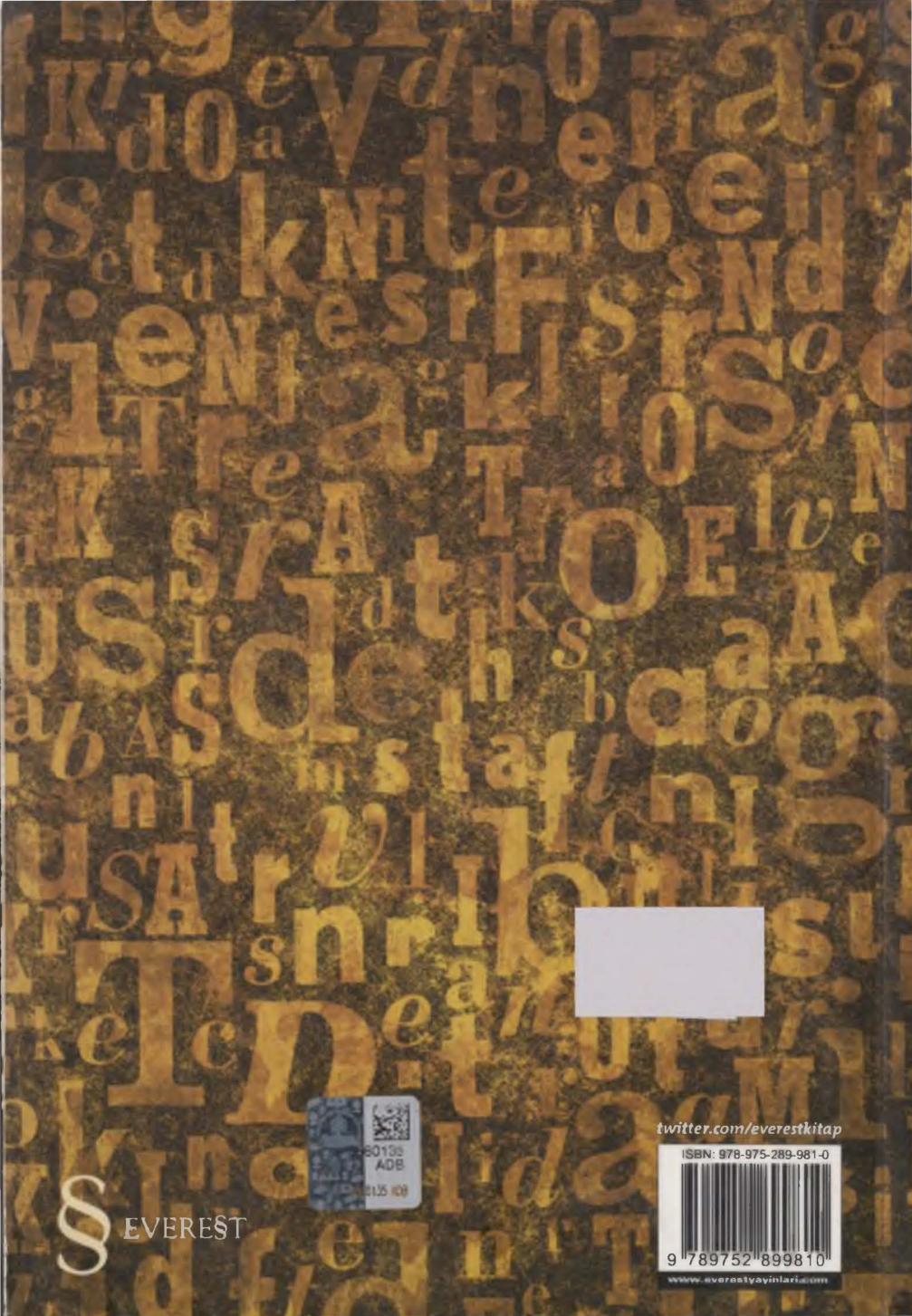
Gövdemden taşan sır birikiyor
belleğin derin sularına
su cana ayna
aynada çocukluk kımıldıyor
bir göz...büyüyor karanlıkta
büyüyor içimden bir dünya.

Bahçenin Vedası

Yeraltı suları fısıldıyor
yerin burası senin
serin rüzgâr, derin hayat
efkâra düşüyor aklı bahçenin

Çiçekleriyle vedalaşıyor
anlamak vazgeçmekse her şeyden
kendinden geçiyor önce
biliyor başka su, başka toprak...yeniden

Korkutamıyor artık kimse bahçeyi.

twitter.com/everestkitap

ISBN: 978-975-289-981-0

9 789752 899810

www.everestyayinlari.com

EVEREST